

MOEDERLAND

JAN VANRIET

MOEDERLAND

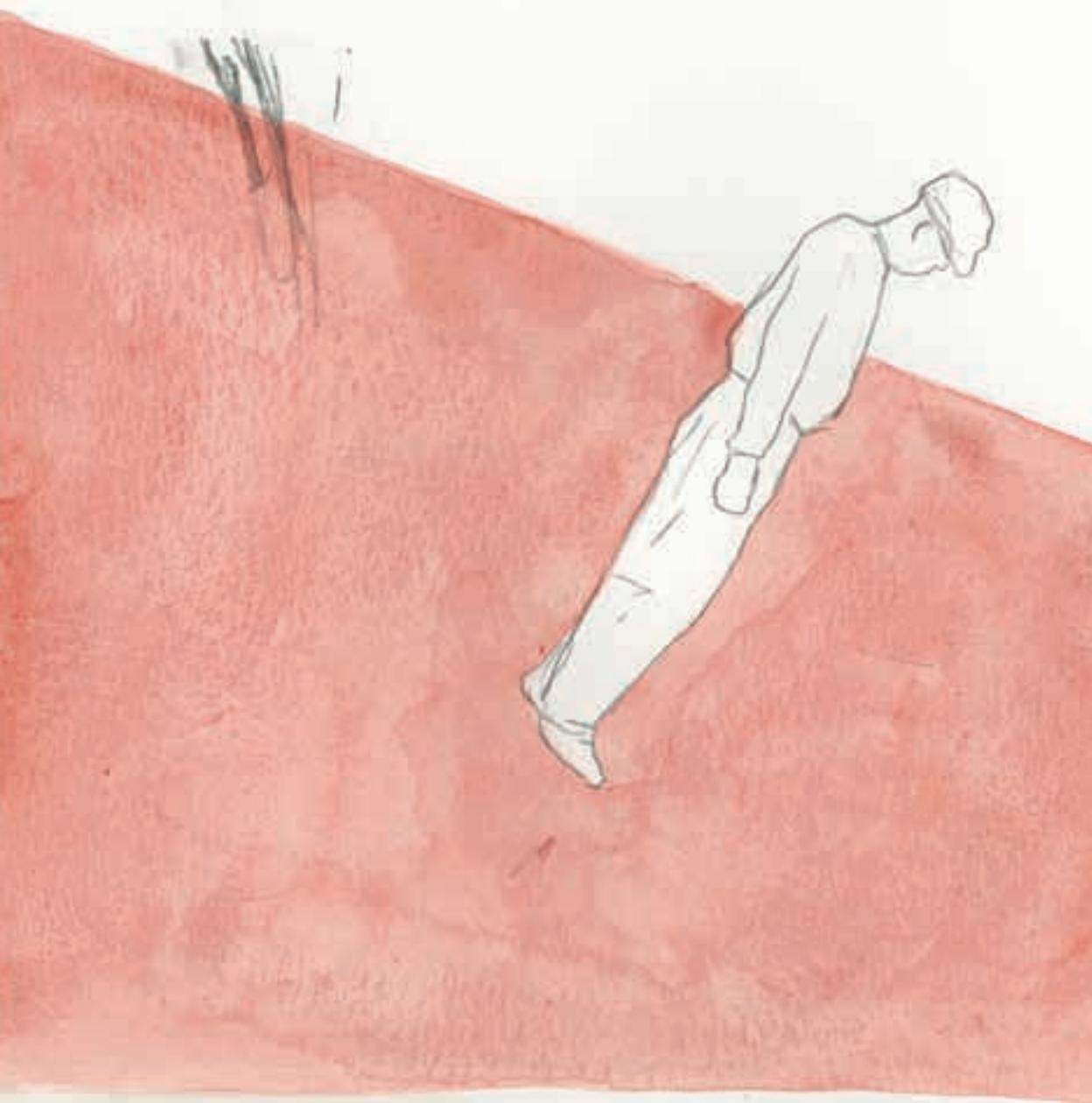
GEDICHTEN

HOLLANDS DIEP

Voor Simone

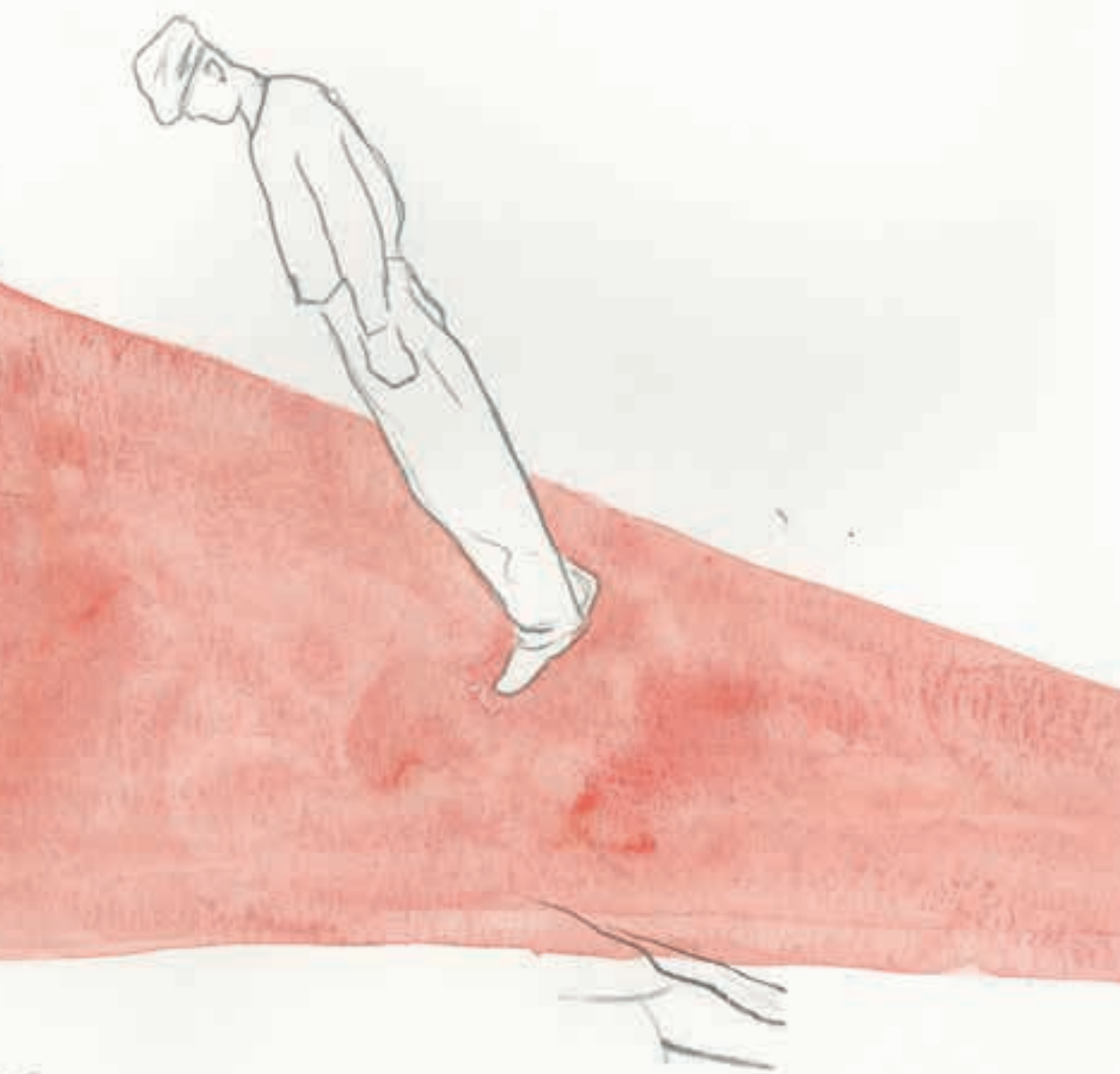
Ach, und im demselben Flusse
Schwimmst du nicht zum zweitenmal

Johann Wolfgang von Goethe
Dauer im Wechsel, 1803

11 SEMAFOR

Univ
2015

SEMAFOOR

Ik zie mezelf staan
midden in een korenveld

Ik zwaai naar die man
en ik beantwoord mijn teken

molenwiekend
aan de overkant van de vallei

een semafoor
op een kale heuvel

Zal ik me iets toeroepen
een groet, een vraag?

Misschien ontwijk ik die tweespraak
heb ik het drukdruk, doe ik alsof

Wat moet ik mezelf vertellen:
er is toch eenheid van gedachte

Of staan we nu
samen onder dwang

is er twijfel
over onze gespiegelde relatie

OVER DE NATUUR

Plinius kent oorzaken
van ziekte en bezwijken
Hij weet schijndood
en zielsverhuizing te verklaren

Plinius kent voortekens:
vouwen maken in beddengoed
of een lachstuijp
tijdens een aanval van woede

De vernieling is meestal vriendelijk
Het leven heeft dan weinig rek
Soms woekert een terrorist
tussen bot en orgaan

Plinius kent de natuur
De werking van iedere wortel
of plantenvezel
is met zorg genoteerd:

Postelein remt libido
en vurige dromen
De gouddistel verhelpt
nare okselgeuren

Plinius kent diereengeheimen
Het kale jong van de visarend
moet stug in de zon kijken
Pas dan brengt de arend het groot

Octopussen paren
met hun kop omlaag
Door hun mondopening
schieten ze kuit

De trotse leeuw spaart
degene die voor hem knielt

En dan de mens, Plinius
dat snaterende fabeldier
toont hij deernis of erbarmen?

Ja, berouw kent de mens
na de eerste geslachtsdaad
En bevrediging is heilzaam
ze geneest een omfloerste stem

Veel oogwit
wijst op schaamteloosheid

Ach Plinius, wat weet jij van ons?

AAN ZET

In onze voorraadkast liggen muizen
met hun pootjes omhoog
verwijt de vrouw de man

Die klapt het boek dicht
en zwijgt
achter zijn bril

Hij beaamt wat hij las
bij Joseph Roth:
de beurzen van de wereld
bepalen de moraal
van de maatschappij

Maar dat zegt hij haar niet
Hij wil beleggen in bloembollen
en geloven in de muntwaarde
van roos en hyacint

Zwakkeling, denkt hij –
door mijn schuld
door mijn allergrootste schuld

Niet wankelen, vermaant hij –
ieder ongelukkig gezin
is op bijzondere wijze ongelukkig

Hij wil rechtop staan
met de hakken in het zand

Eerder een zoon van verdriet
zo voelt hij zich, hij
die koortsig een opening zoekt
die ten onder gaat in een storm
van zwarte pionnen

Toren geofferd
Dame kwetsbaar
op het veld van diagonalen

Laat de tijd maar lopen:
de sluipschutter aan de overkant
weigert een milde
overgave